Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin
Corectură: Maria Fiera
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Povești din Biblie : 17 povești captivante din cea mai grozavă carte din lume / text: Kathleen Long Bostrom ; il.: Dinara Mirtalipova ; trad. din lb. engleză de Laura Frunză. – Pitești : Paralela 45, 2023
ISBN 978-973-47-4003-1
I. Bostrom, Kathleen Long (text)
II. Mirtalipova, Dinara (il.)
III. Frunză, Laura (trad.)
087.5

© 2016 Quarto Publishing plc
Original title: *Stories from the Bible*
Text copyright © Kathleen Long Bostrom 2016
Illustrations copyright © Dinara Mirtalipova 2016

First Published in 2016 by Frances Lincoln
an imprint of The Quarto Group
1 Triptych Place, London SE1 9SH, United Kingdom

Copyright © Editura Paralela 45, 2023
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www. edituraparalela45.ro

Povești din Biblie

17 povești captivante din cea mai grozavă carte din lume

Text: Kathleen Long Bostrom

Ilustrații: Dinara Mirtalipova

Traducere din limba engleză de Laura Frunză

Editura Paralela 45

Cuprins

Vechiul Testament

Creația 8

Grădina Edenului 16

Arca lui Noe 21

Un fiu ca un hohot de râs 27

Iosif și haina lui minunată 33

Bebelușul din coș 42

Cele zece molime din Egipt 50

David și Goliat 58

Iona și peștele uriaș 64

Noul Testament

Nașterea lui Iisus 74

Predica de pe munte 85

Patru prieteni credincioși 92

Iisus hrănește cinci mii de oameni 97

Aproapele cel bun 102

Cina cea de Taină 107

Primul Paște 116

Mic-dejun la țărmul mării 122

Vechiul
Testament

Creația

Orice poveste are un început.

Povestea Creației începe cu Dumnezeu. El a fost acolo înaintea tuturor.

Dumnezeu poate face orice și are cea mai bogată imaginație. Așa că, la începuturi, atunci când începe povestea noastră, Dumnezeu S-a decis să creeze.

Imaginează-ți o pagină goală, fără cuvinte sau imagini, ori un cântec fără muzică sau versuri. Așa era înainte ca Dumnezeu să creeze cerul și pământul.

Nu existau copaci, munți, păsări, animale sau oameni. Doar ape adânci și învolburate, fără formă, întunecate și pustii.

Nu exista nimic.

Sfântul Duh – suflarea lui Dumnezeu – s-a oprit deasupra acestor ape.

Dumnezeu S-a uitat la ele și S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

— Oare ce să fac cu tot acest nimic?

Apoi Și-a pus imaginația la treabă. Dumnezeu S-a decis să creeze cu ajutorul cuvintelor.

— Lumină! a spus Dumnezeu și I-a plăcut cum a sunat asta. Să fie lumină!

Și uite așa a apărut lumina.

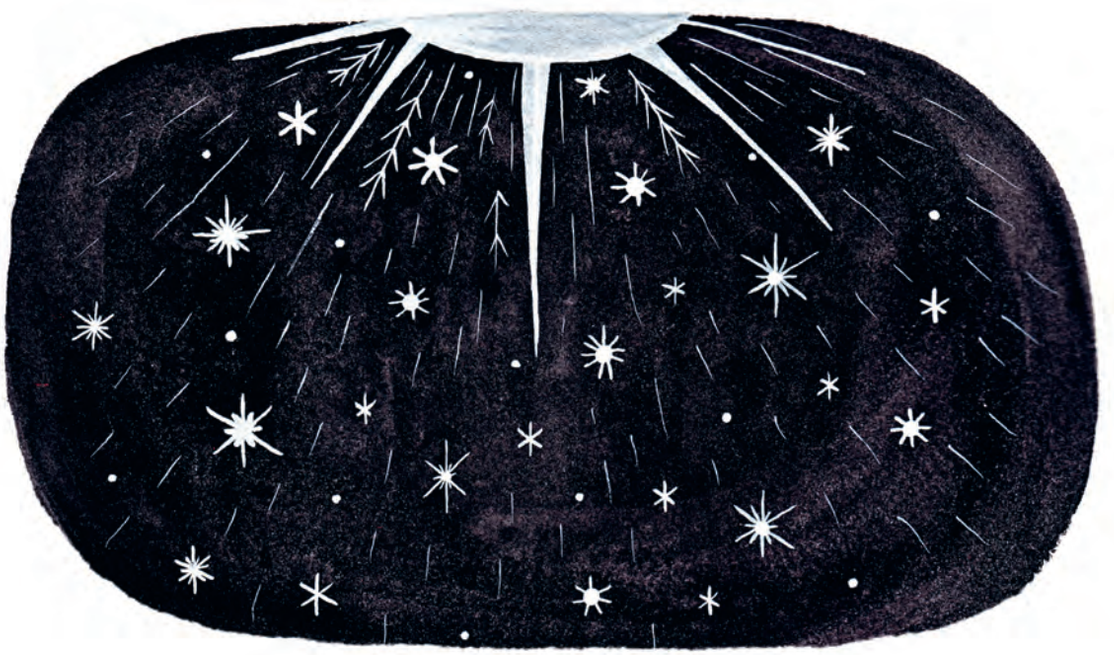

Dumnezeu a spus:

— Lumina e bună.

Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric, apoi a dat nume luminii și întunericului.

— Luminii îi voi spune „zi“, iar întunericului îi voi spune „noapte.“

A venit seara și a venit dimineața și aceea a fost prima zi.

Împreună cu lumina și cu ziua și noaptea, Dumnezeu a creat secundele, minutele și orele. Acestea nu mai existaseră până atunci, așa că acela a fost începutul timpului.

Dar imaginația lui Dumnezeu nu s-a oprit acolo.

— Trebuie să fac ceva cu toată apa asta, S-a gândit Dumnezeu.

Năvălind în torente și curgând șiroaie, apele erau peste tot. Dumnezeu a împins niște apă în sus și a creat cerul, cu toate fenomenele lui.

— Ce bine! Cer.

A mai trecut o seară și o dimineață. A doua zi.

Apa acoperea totul pe Pământ. Dumnezeu S-a uitat la ea și S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

— Aha! a spus Dumnezeu. Pământ! Și mare!

Și a adunat apa în oceane înspumate și învolburate, și în lacuri sclipitoare și scânteietoare, și în pâraie și râuri curgătoare și repezi. Pământul a ieșit la iveală și s-a uscat sub cerul liber, sub formă de munți maiestuoși și văi adânci formate din stânci, nisip și lut.

— Bun așa, a spus Dumnezeu.

Dar ziua a treia nu se terminase încă. Dumnezeu a dansat și Pământul s-a mișcat și s-a cutremurat și din el au crescut plante și copaci de toate soiurile pe care ți le poți închipui, și chiar mai multe. Copacii și plantele I-au cântat slavă lui Dumnezeu:

banan, baobab și brad;

cactus, carpen și castan;

gingko, gorun și gutui;

măslin, mahon și mesteacăn;

palmier, plop și platan, ca să dau doar câteva exemple.

Pe copaci și pe plante au început să rodească semințe, fructe și legume:

pepeni și prune;

broccoli și bambus;

cartofi și caise.

Și florile, oh, florile! Hibiscuși, irișii, nuferi, orhidee, trandafiri, lalele – un întreg alfabet de flori, fiecare dintre ele mai colorată decât cealaltă.

Culori! Deodată, lumea s-a umplut de culori; și nu doar de roșu, portocaliu, galben, verde, albastru și mov, ci și de stacojiu, auriu, vernil, lila, purpuriu, fucsia, turcoaz, cărămiziu, abanos, crem. Dumnezeu a înfășurat lumea în panglici de curcubeu.

Parfumuri, arome îmbietoare care nu mai existaseră niciodată umpleau acum aerul:

iasomie dulce, liliac picant, pin înțepător.

Dumnezeu a inspirat și a expirat și un vânticel domol a legănat florile.

Ce zi splendidă și plină de minuni această a treia zi!

— Bun, bun, bun! a spus Dumnezeu.

În a patra zi, Dumnezeu S-a uitat pe cer, a adunat mai multă lumină și i-a dat forma unui ghem. A numit sfera asta incandescentă „soare".

Dumnezeu a mai meșterit ceva din pietre și praf și a făurit „luna". Luna reflectă soarele, așa că atât ziua, cât și noaptea au propria lumină specială.

Soarele și luna au împărțit timpul în zile și săptămâni, și în anotimpuri: vară, toamnă, iarnă, primăvară, fiecare cu propriile miracole.

Dumnezeu a bătut din palme de bucurie și a trimis stele aprinse prin tot Universul, ca să strălucească și să lumineze peste tot. Frumusețea cerurilor a cântat slavă lui Dumnezeu, Creatorul lor.

— Bun, a spus Dumnezeu.

În ziua a cincea, Dumnezeu a mai adăugat ceva la culori și la arome: zgomotele.

Mă rog, Dumnezeu a creat de fapt animalele marine și păsările.

De la balene la rapane,
arici-de-mare și caracatițe,
rechini și stele sau căluți-de-mare.
Dumnezeu a creat animalele marine.
De la papagali și cinteze,
la condori și privighetori,
pelicani și păuni,
Dumneze a creat păsările cerului.
Și vai, zgomotul! Înotătoare care loveau apa!
Aripi care fluturau și zburătăceau! Țipete și cotcodăceli, cârâieli și ciripituri, triluri și croncănituri, sunete vesele care umpleau mările și cerul.

— Umpleți lumea! a râs Dumnezeu. Umpleți lumea cu viață și zgomot!

După ce a umplut mările și cerul, Dumnezeu a început să făurească animalele de pe uscat în a șasea zi. Și mai multe culori! Și mai multe mirosuri! Și mai mult zgomot! Imaginația Creatorului nu mai putea fi oprită.

Lighioane care tropăiau, alergau, răgeau, viermuiau și se învălmășeau au început să se cațere, să fojgăie și să umble peste tot.

Girafe mari, cu gâtul lung. Elefanți cu urechi uriașe. Șerpi târâtori. Jaguari sprinteni. Dumnezeu a continuat să creeze tot felul de viețuitoare, una după alta.

Dumnezeu a zugrăvit modele pe făpturile din mare, de pe cer și de pe uscat.

Zebre cu dungi, dalmațieni cu pete, cameleoni multicolori.

La un moment dat, Dumnezeu a făcut și insectele, și fluturii, și toate vietățile minuscule, neobosite, care mișună, zumzăie și colcăie și le-a binecuvântat pe fiecare în parte.

Lui Dumnezeu îi plăceau pășunile înverzite, apele limpezi și munții maiestuoși, precum și toate ființele vii. Lui Dumnezeu Îi plăceau culorile, mirosurile și sunetele. Lui Dumnezeu Îi plăcea totul.

— Bun, bun, bun! a spus El.

Dar cea mai bună parte a creației a fost ultima.

Dumnezeu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de pământ, de mări și de cer, de iarbă și de munți și de toți copacii, de toate plantele și florile, de păsări și de viețuitoare.

Gândește-Te, gândește-Te, gândește-Te. Dumnezeu S-a gândit, a contemplat și a chibzuit.

Și acest Dumnezeu Atotputernic cu o imaginație uimitoare a spus:

— Am găsit! Ultima Mea creație vor fi oamenii! Vor avea chipul și asemănarea Mea și vor fi capabili să gândească, să iubească și să creeze, să discearnă între bine și rău, să fie buni la suflet și grijulii. Vor prețui această lume minunată și vor fi bucuroși s-o împartă unul cu altul. Eu îi voi iubi și ei Mă vor iubi pe Mine și vor ocroti ceea ce Eu am creat.

Dumnezeu a luat țărână de pe jos și l-a făcut pe Adam, al cărui nume înseamnă „plămădit din lut“. Și, ca Adam să nu fie singur, Dumnezeu a creat-o pe Eva, al cărei nume

înseamnă „viață“. Dumnezeu a suflat viață în bărbat, Adam, și în femeie, Eva, și i-a pus în lume să trăiască în pace și armonie printre miracolele creației.

— Asta nu e doar bine, e foarte bine! E excelent! a spus Dumnezeu.

Perfect.

Pentru prima oară de la începutul începuturilor, Dumnezeu a vorbit direct cu creația Lui.

— Priviți în jur! le-a spus El lui Adam și Evei. Uitați-vă la lumea asta minunată. V-o dăruiesc vouă – cu tot ce-i în ea! Aveți mare grijă de ceruri și de pământ, de uscat și de ape, de copaci, de plante și de flori, de soare, de lună și de stele, de pești, de păsări și de toate făpturile vii.

Adam și Eva I s-au închinat lui Dumnezeu. Se iubeau unul pe altul și Îl iubeau și pe Dumnezeu. Totul era așa cum trebuia să fie.

Dumnezeu a zâmbit cerurilor și pământului, a tras aer în piept și a decis să Se oprească și să Se bucure de tot. Așa că în cea de-a șaptea zi, Creatorul S-a odihnit, iar ziua aceea a fost declarată o zi specială, o zi sfântă, o zi în care să ne oferim recunoștința și să ne aducem aminte că acum mult, mult timp, a început povestea.

Noul
Testament

Nașterea lui Iisus

În satul Nazaret locuia o fată pe nume Maria. Avea o inimă pură și un spirit puternic și avea un loc special în inima lui Dumnezeu.

Maria stătea la ea acasă, așteptând ziua când avea să se mărite cu Iosif, un bărbat bun și blând care lucra ca tâmplar. Deodată, un curcubeu de lumină a strălucit în odaia Mariei și – de nicăieri – a apărut un înger!

— Salutare! i-a spus îngerul, al cărui nume era Gabriel. Domnul fie cu tine! Căci dintre toate femeile din lume, tu ești cea mai binecuvântată.

Apariția bruscă a lui Gabriel a speriat-o pe Maria, iar cuvintele lui au tulburat-o.

— Ce poate să însemne asta? s-a întrebat ea.

— Nu te teme, Maria, i-a spus îngerul cu blândețe. Ai un loc special în inima lui Dumnezeu, așa că ai fost aleasă să dai naștere Fiului lui Dumnezeu. O să-L cheme Iisus, care înseamnă „Dumnezeu ne mântuiește". El va domni peste tot pământul și domnia Lui nu va avea sfârșit!

Maria era nedumerită.

— Nu sunt sigură că pot avea un copil, i-a spus ea lui Gabriel. Iosif și cu mine suntem logodiți, dar încă nu suntem căsătoriți.

— Iosif nu va fi tatăl copilului tău. Dumnezeu va fi Tatăl Lui, i-a spus Gabriel. Sfântul Duh te va cuprinde ca un nor luminos și pruncul va crește înăuntrul tău, așa cum cresc toți pruncii. Și Elisabeta, care-i tot din neamul tău, va avea un copil, chiar dacă e foarte bătrână. Nimic nu-I este imposibil lui Dumnezeu.

Maria l-a crezut pe înger și s-a bucurat.

— Sunt roaba lui Dumnezeu și voi face ce-mi cere El, a spus ea.

Gabriel a dispărut la fel de repede pe cât apăruse.

— Trebuie să mă duc s-o vizitez pe Elisabeta, s-a gândit Maria. Ea va înțelege.

Maria s-a grăbit pe drumurile prăfuite și a urcat dealurile până la casa Elisabetei și a soțului ei, Zaharia. Elisabeta a deschis ușa, surprinsă s-o vadă pe Maria stând acolo.

— Elisabeta! a spus Maria și a îmbrățișat-o. Când a auzit vocea Mariei, pruncul din burta Elisabetei a săltat de bucurie.

— Oh! a spus Elisabeta. Pruncul meu știe cine ești – mama Fiului lui Dumnezeu. Ești binecuvântată pentru că ai crezut promisiunea lui Dumnezeu.

Maria a rămas alături de Elisabeta timp de trei luni ca să aibă grijă de ea. La scurt timp după ce Maria s-a întors acasă, Elisabeta a născut un fiu căruia i-a pus numele Ioan și care mai târziu avea să devină cunoscut ca Ioan Botezătorul.

Când Iosif a auzit că Maria va avea un copil înainte de a fi căsătoriți, a fost șocat și rănit. Acum ce avea să facă?

Așa că Dumnezeu i-a trimis un înger în vis.

— Nu te teme, Iosif, i-a spus îngerul. Ia-o pe Maria de soție așa cum ai avut de gând. Pruncul Mariei e un copil sfânt, Fiul lui Dumnezeu. Totul va fi bine.

Când au sosit zorile, Iosif s-a trezit. Nu-i mai era teamă, fiindcă avea credință în Dumnezeu.

Totul s-a întâmplat exact așa cum a prezis îngerul Gabriel. Timpul a trecut repede și a sosit vremea sorocului pentru Maria.

Pe vremea aceea, împăratul roman Cezar Augustus domnea peste multe nații, inclusiv peste Israel. El a vrut să facă un recensământ, adică să numere toți oamenii care locuiau în acel ținut. Toată lumea a fost nevoită să meargă înapoi la locul lor de baștină. Iosif și Maria au făcut un drum lung spre Betleem, acolo unde locuise stră-stră-străbunicul lui, Regele David. David fusese regele mult iubit care își salvase poporul de Goliat.

Dar Iosif și Maria nu erau singurii care călătoreau spre Betleem. Când au ajuns, au văzut că toate casele erau pline până la refuz.

— Iosif! a spus Maria, cu mâna încleștată pe burtă. Vine copilul. Acum!

Sărmanul Iosif era disperat! A mers din ușă în ușă.

— Vă rog, a spus el. Soția mea stă să nască. Avem nevoie de un loc unde să ne adăpostim.

— Ne pare rău, n-avem nicio cameră liberă, le-a spus toată lumea. Nici măcar la hanul din oraș nu era loc pentru ei.

Iosif știa că trebuie să găsească un loc sigur pentru Maria și pentru copil. Dar unde?

Apoi, în întunericul care se lăsa, Iosif a auzit niște murmure în apropiere.

Muuuu! Beee!

Iosif a recunoscut zgomotele familiare ale vacilor și oilor care se pregăteau de culcare în staul.

— A-ha! s-a gândit el. Iată un loc sigur pentru Maria, printre animale.

N-a stat pe gânduri nicio clipă. Iosif a condus-o pe Maria la staul și i-a făcut un culcuș din paie.

Prin fereastra deschisă intra lumina stelelor. Vacile clipeau din ochii lor mari și cafenii, iar răsuflarea lor caldă încălzea aerul rece. Găinile cotcodăceau, ascunzându-și puii sub burticile acoperite de pene. Oile pufoase se împingeau una pe alta și se împiedicau încercând să-i vadă pe nou-veniți. Cămilele își mestecau și rumegau fânul de la masa de seară.

Și chiar acolo, în mijlocul animalelor, Maria L-a născut pe pruncul Iisus.

— Vai, Iosif, a suspinat ea, epuizată, când și-a văzut Fiul pentru prima oară. E superb!

Iosif și-a șters o lacrimă din colțul ochiului.

— Da, a zâmbit el. Cel mai frumos bebeluș din lume!

Maria L-a înfășat pe Iisus în scutece de pânză și L-a pus în ieslea în care primeau animalele mâncare, ca și cum ar fi fost un pătuț.

Râsul bucuros al lui Dumnezeu a răsunat în ceruri și s-a auzit printre nori. Stelele s-au aprins pe cer ca niște artificii, iar îngerii au dansat de fericire.

Nu departe de acolo, pe câmp, un grup de păstori sărmani își păzea oile, numărându-le pe fiecare ca să se asigure că erau în siguranță peste noapte.

— Ce se aude? s-au întrebat unii pe alții. Ca un stol de păsări care foșnește prin copaci, dar nu e nicio pasăre pe afară la ora asta din noapte.

Foșnetul s-a auzit din ce în ce mai tare până când... *Fââșș!* Un înger cu aripi enorme a poposit chiar în mijlocul păstorilor speriați. Îngerul strălucea de gloria lui Dumnezeu.

— Ce... ce... ce e asta? s-au întrebat ei și au căzut la pământ, înspăimântați, și și-au acoperit fețele cu mâinile.

— Nu vă temeți! le-a spus îngerul. Am venit să vă aduc vești bune. Vești grozave. Cele mai bune vești din întreaga lume!

Păstorii s-au uitat printre degete în timp ce îngerul vorbea mai departe.

— S-a născut Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru! Azi! Chiar acum! Nu departe de locul ăsta, în Betleem. Mergeți să vedeți cu ochii voștri. Îl veți recunoaște când veți vedea un prunc dormind într-o iesle.

Îngerii din cer nu și-au mai putut înăbuși bucuria și au început să cânte cu toții laude lui Dumnezeu.

„Slavă lui Dumnezeu din ceruri și pace celor de pe pământ care I se închină Lui."

Îngerii și-au luat zborul și au dispărut înapoi în rai.

— Ce mai așteptăm? s-au întrebat păstorii unii pe alții. Haideți la Betleem! Trebuie să vedem minunea despre care ne-au povestit îngerii.

S-au grăbit spre umilul adăpost și L-au găsit pe pruncul Iisus, exact așa cum le spuseseră îngerii, înconjurat de o lumină blândă.

— N-o să vă vină să credeți ce s-a întâmplat! le-au spus ei oamenilor care se adunaseră în fața staulului atunci când auziseră că se născuse un copil. Un înger ne-a spus că pruncul e Fiul lui Dumnezeu!

Toți cei care au auzit asta s-au minunat.

— Oare e adevarat așa ceva? s-au întrebat ei.

Maria a păstrat toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa pentru a cugeta la ele mai târziu.

Păstorii au plecat, s-au întors la pășunile și la turmele lor, dansând și cântând în lumina stelelor, mulțumindu-I lui Dumnezeu că le împărtășise o asemenea veste bună.

În acest timp, departe de tot, în altă țară de la răsărit de Israel, un grup de înțelepți astronomi au observat o stea mai strălucitoare decât oricare alta văzută vreodată.

— S-a născut un nou rege, au spus ei. Trebuie să mergem să-L vedem.

Au bătut cale lungă, peste dune de nisip purtat de vânturi, peste văi și peste munți, urmărind steaua, până au ajuns la Ierusalim, capitala Israelului.

— Unde e noul rege? au întrebat ei. I-am văzut steaua răsărind și am venit să ne închinăm Lui. Ne poate spune cineva unde este?

Regelui Irod nu i-a plăcut deloc asta. Nu mai voia încă un rege în afară de el! I-a rugat pe preoții învățați din Ierusalim să afle când și unde se născuse acel copil, ca să-l omoare.

— Cu mulți ani în urmă, profetul nostru, un om care vorbea în numele lui Dumnezeu, a spus că regele ales de Dumnezeu se va naște în Betleem, i-au spus preoții lui Irod.

Înspăimântat și mânios, Irod i-a chemat la el pe cei trei înțelepți care veniseră de la Răsărit să găsească pruncul.

— Mergeți și căutați-l pe regele acesta, le-a spus Irod. Și după ce aflați unde locuiește, veniți înapoi și spuneți-mi și mie, ca să mă duc și eu să mă închin lui.

Înțelepții au plecat din Ierusalim și au urmat steaua strălucitoare până la Betleem, unde i-au găsit pe Maria, pe Iosif și pruncul Iisus.

Înțelepții au fost peste măsură de bucuroși că l-au găsit pe acest rege care le fusese promis cu mult timp în urmă de Dumnezeu. Au intrat în casa în care familia locuia de la nașterea lui Iisus și au îngenuncheat dinaintea lor.

— Am venit de foarte departe pentru a-l cunoaște pe rege. V-am adus daruri.

Și-au desfăcut desagile și au arătat familiei darurile speciale: aur prețios și strălucitor; tămâie frumos mirositoare; și smirnă, un parfum foarte rar. Erau daruri menite unui rege.

În noaptea aceea, când înțelepții dormeau înainte să pornească pe lungul drum spre

casă, au avut cu toții un vis care i-a îndemnat să stea departe de regele Irod care voia să-L omoare pe Iisus. Așa că nu s-au mai întors prin Ierusalim, ci au luat-o pe alt drum.

După ce au plecat, Iosif a mai avut un vis și în acel vis, un înger al Domnului i-a prevenit cu privire la planurile lui Irod. Așa că Iosif i-a luat pe Maria și pe Iisus și au plecat în Egipt, departe de Irod. Au rămas în Egipt până când Irod a murit și s-au putut întoarce acasă în siguranță.